

Sygn. akt IV CSK 732/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku J. Ż.
przy uczestnictwie S. Ż., S. Ż.,
J. N., Z. Ł., R. R., X. R., M. Ż., A. M.,
Gminy Z., D. N., J. S., M. R., B. C., J. M. i J. J. o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 26 maja 2015 r., sygn. akt V Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) przyznaje adw. J.S. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego
w S. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych), powiększoną o należny
podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z
urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 26 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w S. w
wyniku apelacji uczestnika postępowania S.Ż. zmienił postanowienie Sądu

pierwszej instancji i oddalił wniosek J. Ż. o stwierdzenie, że nabyła przez zasiedzenie z dniem 16 grudnia 2006 r. udział $\frac{3}{4}$ w opisanej we wniosku nieruchomości.

Sąd drugiej instancji uznał, że Sąd Rejonowy dokonując oceny dowodów naruszył art. 233 § 1 k.p.c. i błędnie ustalił, iż wnioskodawczyni wykonywała władztwo nad nieruchomością wskazujące na samoistność posiadania także w zakresie udziału $\frac{3}{4}$ w nieruchomości, należącego do uczestnika jako spadkobiercy po matce i bracie - mężu wnioskodawczyni. W ocenie Sądu drugiej instancji z dowodów przeprowadzonych w sprawie, w szczególności z zeznań świadków oraz wnioskodawczyni i uczestnika nie wynika, że wnioskodawczyni władała jak właściciel również udziałem uczestnika postępowania.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona bowiem Sąd drugiej instancji wydając wyrok reformatoryjny wyłącznie na podstawie dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji, nie dokonał wszechstronnej oceny tych dowodów, odnosząc się jedynie do zeznań uczestnika S. Ż.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała, że doszło do oczywistego naruszenia prawa przez Sąd Okręgowy. Już bowiem pobieżna tylko analiza uzasadnienia orzeczenia tego Sądu wskazuje, że wbrew twierdzeniom wnioskodawczyni, Sąd drugiej instancji

przeprowadził analizę i dokonał oceny całego materiału dowodowego, a nie tylko zeznań uczestnika S. Ż. i dał wyraz swojemu stanowisku w tym przedmiocie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Prawdliwość tej oceny nie może być przedmiotem zarzutów skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), a tym samym skarżący nie może uzasadniać twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej zarzutami kwestionującymi trafność oceny dowodów dokonanej przez Sąd drugiej instancji.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd orzekł na podstawie § 19 i 20 w zw. z § 2 ust. 3 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 146, ze zm.).